

Véget ért az Europa Cantat

Pécsett vasárnap véget ért a X. Europa Cantat (Európa Énekel) kórusfesztivál. A találkozó háromezer vendége még egyszer összegyűlt a városi sportszarnokban, ahol a záróhangversenyt tartották. Liszt Ferenc „Koronázási mise” című művét a Pécsi Szimfonikus Zenekar adta elő, a luxemburgi Pierre Cao karnagy vezényletével. Ezután a három rendező szerv — az Ifjúsági Kórusok Európai Szövetsége, a Művelődési Minisztérium és a pécsi városi tanács — képviselői elbúcsúztak a fesztivál résztvevőitől.

Az Ifjúsági Kórusok Szövetségének elnöke, Marcel Cornéloup köszöntőt fejezte ki a házigazdának a fesztivál sikeres megszervezéséért, majd bejelentette, hogy a következő Europa Cantat

helyszíne a spanyolországi Vitoria lesz. Átadta a fesztivál zászlaját a baszkföldi város képviselőinek, s meghívta a kórusokat az 1991. évi találkozóra. A vitoriai fesztivál időben egybeesik az Europa Cantat mozgalom megszületésének 30. évfordulójával.

A pécsi Europa Cantat fesztivál volt az első, amelyet szocialista országban rendeztek meg. Hazánk ugyanis 1986 óta tagja az Ifjúsági Kórusok Európai Szövetségének. Minden bizonnyal az érdekes helyszín is szerepet játszott a széles körű nemzetközi részvételben. A találkozó huszonhat ország — köztük hat tengerentúli ország — képviseltette magát, összesen mintegy hetven kórossal. A vendégek egyöntetű véleménye szerint Pécsett

kedvező technikai és hangulati körülmények között tanulhattak, énekelhettek, s kifejezésre jutott a hangversenyek magas színvonalában is.

Az énekkarok naponta felléptek Pécsett, továbbá ellátogattak Baranya más városaiba, községeibe is. Mintegy hatvan koncertet adtak a hazai és külföldi Rőzség előtt. A fesztiválhoz kapcsolódóan a jelenlévő nemzeti kórusszervezetek vezetői tanácskozást tartottak és nyilatkozatot írtak alá a „Kórusok Európája” megteremtéséről. Az esemény alkalmat adott a polgármesterek találkozására is. Pécs külföldi testvérvárosainak és a korábbi Europa Cantat-városoknak a képviselői részt vettek a fesztiválzáráson.

Biharitól Dankóig. Emlékműsor Dankó Pista születésének 130. évfordulója alkalmából az újszegedi szabadtéri színpadon, ma este fél 9-kor.

A 26. Szegedi Nyári Távlat a Horváth Mihály ut-

cai képtárban, szeptember 18-ig.

Szervátiusz Tibor szobrászművész kiállítása a Bartók Béla Művelődési Központban, augusztus 28-ig.

Kovács Éva kerámiai a Képcsarnok Gulácsy Lajos Termében.

Németh Ernő fotókiállítása a Sajtóház művészklubjában, augusztus 20-ig.

A magyar cserkészlet története. Kiállítás a Fekete-házban (Somogyi u. 13.).

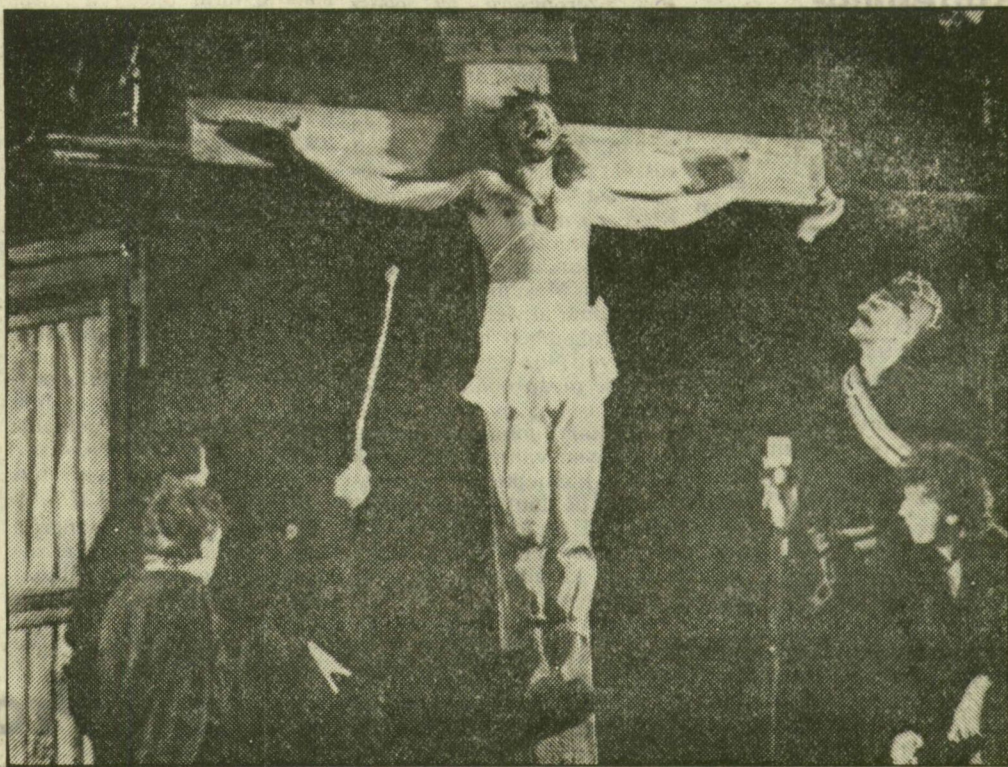
Állandó kiállítások: Móra Ferenc Múzeum (Roosevelt tér 1/3.): Csongrád

megyei parasztbútorok és népviseletek; Lucs-képgyűjtemény; Móra-emlékszoza; Kass Galéria (Vár u. 7.): Kass János grafikai; Vármúzeum (Móra park): Szeged múltja, jelene és jövője; Fekete-ház: Vihart aratva — Csongrád megye munkásságának élete és harcai 1867—1945; Buday György élete és munkássága.

Varga Mátyás színház-történelmi gyűjteménye (Bécsi krt. 11.).

Ifj. Lele József néprajzi gyűjteménye, Tápé, Vártó utca 4., naponta délután 2-tól este 7-ig.

Passió után...

Nagy László felvétele

Képzőművész tábor Mártélyon

Hagyomány és örökség

Mintha Mártélyon, az Alföld e tenyérnyi darabján a Holt-Tisza partján megállt volna az idő. Így érzi ezt a huszonharmadik nyarat élő Országos Ifjúsági Képzőművész Tábor résztvevőinek többsége. Talán azért, mert a hallgatók — tehetséges amatőr képzőművészek — augusztus első két hetében azzal foglalkozhatnak, amit legszívesebben tennének mindig. Rajzolnak, festenek, zenét hallgatnak, konzultációkon, szakmai-művészettörténelmi előadásokon vehetnek részt.

Néhány évtizeddel ezelőtt Rudnay Gyula hozta el ide növendékeit. Barcsay Jenő, Pekáry István, Kántor, Andor festette a csodálatos természeti tájat, a víz csillogó tükrét, a halásztanyát, vagy a szikrázó napsütésben feszülő Alföld apró tanyáit. A késői utódok teszik most ugyanezt. Szellemi, szakmai municiót gyűjtve az elkövetkezendő évekre. Egy volt táborhallgató mondta:

„Óriási élmény volt számomra a társakkal való együttlét, az erős szálakkal egymáshoz kötődő baráti közösség. Ami elementáris erővel hatott, az az iskolai műhelymunka, a szakköri modellfestés és műtermi munka zárt világa után — a szabad tér. A mártélyi hajnalok és éjszakák.”

Topa Csilla Derecskéről jött. Először járt itt. A vízpart üdülőkétől, strandtól távoli csendes zugában, fűzfalombtetős „műteremben”, egy csónakban ülve rajzol, tegnap elkezdett munkáját folytatja. Elmondta, hogy került ide a távoli Hajdú megyéből. A Népszabadságban olvasta a pályázati felhívást. Megpróbálta, sikerült. A főiskola kiegészítő szakán rajztanári diplomát szeretne szerezni. Rajzát látva, talán nem elérhetetlen célt tűzött maga elé.

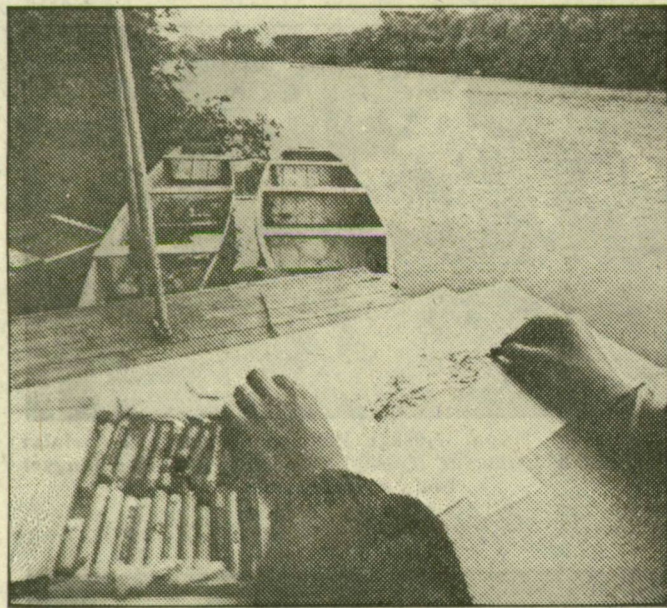
Vannak, akik csapatban kószálnak reggelente, témát keresve. Mustrálják az odavas fűzfák szegélyezte part-

szegélyt, a más vidékre valóuk számára szokatlan tanyák udvarait. Aztán megállapodnak valahol — a rajztáblára papír, a festőállványra vászon kerül, elkezdődik a munka. A szakmai fejlődésüket segítő művésztanárok korrektúrája nyomán az idén is megöröklül a Pataki- vagy a Szalai-tanya egy-egy szöglete, a „háromfűzfás” vagy az istállóban pihenő ló, a réten bókászó tehén.

A több mint hetven fiatal — köztük lengyelek és jugoszlávok is — egy tartalmas örökség részesei, folytatói. Dicsérendő a támogatók: a KISZ KB, a KISZ Csongrád Megyei Bizottsága, a vásárhelyi városi tanács és a Tornyai János Múzeum következetessége az, hogy ma, amikor pénz szűkére hivatkozva sokan lemondanak a kultúra támogatásáról, nem tették ezt. A hatvanas évek elején gombamód szaporodtak az ilyen és hasonló tehetségfelfedező, -gondozó, -formáló táborok, műhelyek országszerte. Ezek közül jó néhány tiszavirág-életűnek bizonyult. A mártélyi szerencsére nem jutott erre a sorsra. Hogy miért? Azért, mert bábai és nevelei hivatástudattal kötelezték el magukat a vizuális kultúra fejlesztése mellett, közösséget kovácsolva, tehetséget pallérozva.

Amikor a hét végén, a tábor „felidejében” művésztanárokkal, a többször, vagy először idejárókkal beszélgettem, arra gondoltam: a pénteken nyíló műhelykiállításuk bizonyítja majd az emberformáló szándék, a képességek fejlesztésének és gyarapításának eredményét, és a válogatott alkotások felidéznek majd a tízegynéhány nap eseményeit.

Cz. J.

Ilyen egy szabadtéri műterem

Balogh Gyöngyi Ajkáról jött Mártélyra

Posa márki az operettet is szereti

Igor Morozov megérkezett

Igor Morozovot, Verdi Don Carlosának ideai szabadtéri előadásain Posa márki alakítóját a világ operaértő közvéleménye a jelentős baritonisták között tartja számon. Azt alighanem jóval kevésbé ismerik vele kapcsolatosan, hogy a magyar operettek nagy kedvelője...

— Tavalay Jelena Obracovával egy budapesti gálaműsorban énekeltem. Lehar- és Kálmán Imre-operettek, ennek alapján a Szovjetunióban lemezfelvétel is készült velünk — mondja a Royal Szállóba éppen hogy megérkezett énekes, otthonosan, bár úgy tűnik, kissé fáradtan helyet foglalva a hallban. — Persze számomra a zenében Verdi és Csajkovszkij a csúcs, Posa márki szerepét pedig hozzám különösen közel álló karakternek érzem. Baritonistának mindig nagy feladat és egyben csodálatos tett ezt a Verdi-szerepet énekelni.

Az Ukrajnában született Morozov édesapja orosz származású — a kisleány pedig igen szeret énekelni. 5 éves, amikor látja — Tito Gobbival, Mario del Monacoval — a világhírű Verdi-filmet: az élmény életre szólóan megragad benne, most, évtizedek múltán is úgy idézi meg azt a réges-régi olasz alkotást, mintha

nistája. Bulgáriában éppúgy fellép, mint Japánban és Görögországban, Jugoszláviában csakúgy, mint Indiában, Mozambikban, vagy éppen az egyesült államokbeli Bostonban. Budapesten a Traviatában, tavaly pedig az Anyegin címszerepében aratott igen nagy sikert.

— Szegeden ugyan most járok először, de Nyeszterenkótól is, Obracovától is sokat hallottam már a szabadtériéről. Mindketten sokat meséltek: mennyire érdekes, sajtóságos hangulatú is ez a nyári fesztivál... no de ezt önök nálamnál úgyis sokkal jobban tudják... Először énekelem Posa márkit olaszul; a várakozásom többszörösen is felfokozott, egy operista különben egyetlen Verdi-feladat mellett sem mehet el megszállással, rutinnal, vagy pláne közömbösen. Verdit, Posa márkit énekelni különleges ünnep — az pedig, hogy itt Magyarországon tehetem ezt meg, ahol az énekesek között is sok ismerősöm van, például Polgár László és Pitti Katalin is —, nos, mindez csak tovább növelheti az örömet és felelősséget D. L.